

Mladí Češi pomáhají doma i v terénu

Jé, ty už jsi zpátky? Ty ses přihlásil do toho Alzheimer centra v Ostravě, že jo?

Jo, jo, ahoj. Týden už jsem doma. Jak jsi prožila čas roušek?

Já jsem se ze začátku bála vůbec chodit ven. Že bych mohla nakazit sebe nebo někoho jiného, mě dost děsilo.

Pak mi zavolala vedoucí asistenční linky, na které jsem později měla dělat praxi, že teď mají hodně klientů, a tak začínají s novým projektem, jestli bych třeba nechtěla už přímo začít volat lidem...

...takže jsi pracovala?

Ne, ne, kdo ještě neudělal zkoušku, nemá podávat odbornou pomoc, takže to není ani praxe. Původně jsme dokonce volali ze svých čísel, ale pak už jsme dostali speciální předvolbu. Je to dobrovolnický projekt. Myslím ale, že to má cenu. Hlavně ti starší jsou opravdu vděční za jakýkoliv živý hlas. I když člověka na druhé straně linky nevidíš, je to cítit z každého slova. Navíc teď se kromě seniorů, kterým už v životě nikdo nezbyl, objevili i další v karanténě, co jim třeba nesvědčí práce z domova, a taky rodiče na zhroucení, jak musí pečovat o děti, domácnost a stihnout přitom vlastní práci. Hodně jsem se naučila, člověk se musí rychle rozhodnout, jak na to jít, aby neřekl něco špatně, nebo nezarmoutil.

Hodně ses naučila, ale je to taková škola, co se nikde nepočítá...

No, to mi řekli, že teď už právě Evropská unie má systém, jak takovou činnost započítat.

Fakt? To je super...

Jo, existuje seznam dobrovolných činností, podle něho se udělá ověření a ty tu činnost můžeš pak mít uznanou v rámci kvalifikace. Jaké to ale bylo v tom Alzheimer centru?

No tak samozřejmě to dá člověku zabrat.

Já vím, je to vyčerpávající, co... A co ti tam dali dělat?

No všechno, co myslíš... Onemocněli jim klienti i ošetřovatelé, tak jim byla každá ruka dobrá. Byl jsem v podstatě v první linii. Jsi v přímém kontaktu se seniory, o které denně pečuješ s kmenovými pracovníkama z centra, převlíkáš peřiny, krmíš pacienty, vodiš je na procházky, přebaluješ, mluvíš s nima, povzbuzuješ je. Je to cenná zkušenost. Něco třeba nedomyslíš hned ráno, a už si musíš svlíknout kontaminovanou kombinézu...

... ty jsi měl ten skafandr?

Jasně, v něm se člověk o sobě leccos dozví.

A co?

... třeba mě štválo, jak mě dokáže rozhodit, že se nemůžu poškrábat. *(smích)* Ale vážně, líbilo se mi tam. Mělo to smysl. Byla tam opravdová sounáležitost mezi lidma. Cítil jsem, že ti lidi ke mně nějak patří.

Hm, máš můj obdiv. Tohle by hned tak někdo nezvládl.